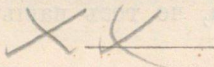

Илчя-баирж ся бѣлѣяхж тукъ тамъ войскарскы шатри, подѣ кой-то войны-тѣ, уморени на съмване, истегнато безгрѣжно си доспивахж сладко послѣднѣй сѣнь. Стража-та бѣше будна, нѣтя макаръ и да съзрѣ отъ далечъ двама-та наши пѣтници, никакъ не даде вниманіе на тѣхъ като гы видѣ облечени съ просты селскы дрехы, подѣ видѣ дървари.

Желе и Никола, въ това обстоятелство, ако и да бѣше гы много страхъ, нѣповече изтегли въ тосѣ случая третій имъ другарь-магаре-то. То ще не ще трѣбаше сега да върви бърже, зацо-то и отпрѣдъ злѣ и отзадъ по-злѣ.

Подирь малко трима-та пѣтници бѣхж вече на свободно мѣсто.

—Сега ся не бой Никола, охални сме, извика Желе зарадванъ; тѣ ся затулихж вече задъ вършинака.

XIII.

Стружанскій боазъ.

(Мѣнастирскій долъ).

Слънце-то бѣше на пладнѣ, а Желе и Никола бѣхж вече далечъ отъ Шюмень. Тѣ сж сега свободни, малко мыслятъ, сѣрдце имъ вече не тупа; нѣдруга бѣда: гѣсть вършинакъ гы забыкала отврѣдъ, нійдѣ ся пѣтока никакъ не виж-